

послѣ Папа Григорія Великаго и Охридскы архіепископы Іоанна и Льва, ся продължавала ли още въ той вѣкъ нейзависимость и самостоятельность каквото при Іоанна и Льва, или заедно съ смъртьта имъ ся упразднила? Мы за това нѣщо не можехме нищо да найдеме нито отъ Папы, нито отъ Цариградскы царіе и патріарси, нито пакъ отъ нѣкойси писатель отъ онова време. Токмо поздѣйшій писатель Лекіенъ утвърждава, що Юстиніановы права, които бѣхъ дарованы на Охридска Архіепископія, сѣществовали въ нея до това исто време, когато Българе-Идолопоклонници въ царствованіе Константина Погоната (въ 678 год.) ся распрострехъ отъ Дунавско устіе (Сулина) дори задъ Превалитанска область и истребихъ тамо христіанство. И въистина, въ седмо столѣтіе Български пълчища отъ камъ юго-востокъ часто проходили съ огнь и съ мечъ въ рѣцѣтъ си отъ Сулина право до самый Епиръ (Янина), а това естествено могло да препятствува на Охридската архіепископія да има нѣкои сношенія съ Цариградъ, или съ Цариградско Началство; а отъ сѣверо-западъ подобны на тѣя пълчища подъ име Лонгобарды и другы варварскы народы, заради които още попреди упомянутый Григорій Великій съ плачь писалъ е изъ Римскы крѣпости Царю Маврикію въ Цариградъ и Александрійскому Епископу Евлогію 16), такожде могли да препятствувать Римскому Папѣ

скій Епископъ и друзи. Послѣ това, що е удивително, ако Іоаннъ ся оплакалъ Григорію отъ Феликса, и ако Григорій, какъ почитаемый отъ всички Епископы написалъ е Феликсу и го пооскаралъ?—Отъ това никогда не можеме да кажеме, чи Григорій е былъ непосредственный Начальникъ Іоанну и Льву. —

16) Liber. IV. Epist. XXXI. Григорій пише Маврикію: „Азъ страдамъ подъ мечь Лонгобардовъ.“ И пакъ: „Италія ежедневно овладѣваемая, ся подѣрля ярму Лонгобардовъ. И Lib. V. Epist. LX. Епископу Евлогію: „Колку мы страждеме отъ меча Лонгобардовъ въ ежедневно опустошеніе, убіеніе и погубленіе, не можеме да искажеме.“

2)